

Zbornik sudske prakse

PRESUDA SUDA (prvo vijeće)

21. rujna 2023.*

„Zahtjev za prethodnu odluku – Područje slobode, sigurnosti i pravde – Dablinski sustav – Uredba (EU) br. 604/2013 – Kriteriji i mehanizmi za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – Odgovornost države članice koja je izdala dokument o boravku podnositelju zahtjeva – Članak 2. točka (l) – Pojam ‚dokument o boravku‘ – Diplomatska iskaznica koju je izdala država članica – Bečka konvencija o diplomatskim odnosima”

U predmetu C-568/21,

povodom zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a, koji je uputio Raad van State (Državno vijeće, Nizozemska), odlukom od 25. kolovoza 2021., koju je Sud zaprimio 16. rujna 2021., u postupku

Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

protiv

E.,

S.,

SUD (prvo vijeće),

u sastavu: A. Arabadjiev, predsjednik vijeća, P. G. Xuereb, T. von Danwitz, A. Kumin (izvjestitelj) i I. Ziemele, suci,

nezavisni odvjetnik: A. M. Collins,

tajnik: A. Calot Escobar,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

uzimajući u obzir očitovanja koja su podnijeli:

- za osobe E. i S., M. F. Wijngaarden, *advocaat*,
- za nizozemsku vladu, K. Bulterman i A. Hanje, u svojstvu agenata,

* Jezik postupka: nizozemski

- za austrijsku vladu, J. Schmoll i V. Strasser, u svojstvu agenata,
 - za Europsku komisiju, L. Grønfeldt i W. Wils, a potom W. Wils, u svojstvu agenata,
- saslušavši mišljenje nezavisnog odvjetnika na raspravi održanoj 9. ožujka 2023.,
donosi sljedeću

Presudu

- 1 Zahtjev za prethodnu odluku odnosi se na tumačenje članka 2. točke (l) Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva (SL 2013., L 180, str. 31.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 15., str. 108. i ispravak SL 2017., L 49, str. 50., u daljnjem tekstu: Uredba Dublin III).
- 2 Zahtjev je podnesen u okviru spora između Staatssecretarisa van Justitie en Veiligheid (državni tajnik za pravosuđe i sigurnost, Nizozemska) (u daljnjem tekstu: državni tajnik) i osoba E. i S., koje djeluju u vlastito ime kao i u ime svoje maloljetne djece, u vezi s odbijanjem njihovih zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

Pravni okvir

Međunarodno pravo

- 3 U skladu s člankom 2. Bečke konvencije o diplomatskim odnosima, koja je sklopljena u Beču 18. travnja 1961. i stupila na snagu 24. travnja 1964. (Zbirka međunarodnih ugovora Ujedinjenih naroda, sv. 500., str. 95., u daljnjem tekstu: Bečka konvencija):
„Uspostava diplomatskih odnosa među državama, kao i stalnih diplomatskih misija, ostvaruje se na temelju uzajamnog pristanka.”
- 4 U članku 4. te konvencije određuje se:
„1. Država pošiljateljica mora biti sigurna da je država primateljica izdala agrément za osobu koju ona predlaže akreditirati kao šefa misije u toj državi.
2. Država primateljica nije dužna državi pošiljateljici navesti razloge zbog kojih je odbila izdati agrément.”
- 5 Članak 5. stavak 1. navedene konvencije glasi kako slijedi:
„Država pošiljateljica, nakon notifikacije odnosnim državama primateljicama, može akreditirati šefa misije ili imenovati bilo kojeg člana diplomatskog osoblja, ovisno o slučaju, kod većeg broja država, osim ako se bilo koja od država primateljica tome izričito usprotivi.”

6 Članak 9. navedene konvencije određuje:

„1. Država primateljica može u svako doba i bez obveze obrazlaganja svoje odluke, obavijestiti državu pošiljateljicu da je šef ili bilo koji drugi član diplomatskog osoblja misije *persona non grata* ili da bilo koji drugi član osoblja misije nije prihvatljiv. U takvom slučaju, država pošiljateljica će, ovisno o okolnostima, dotičnu osobu opozvati ili će okončati njezine funkcije u misiji. Osoba se može proglasiti *non grata* ili neprihvatljivom osobom prije dolaska na državno područje države primateljice.

2. Ako država pošiljateljica odbije izvršiti obveze iz stavka 1. ovog članka ili ih ne izvrši u razumnom roku, država primateljica može odbiti dotičnu osobu priznati članom misije.”

7 Članak 10. stavak 1. Bečke konvencije glasi:

„Ministarstvo vanjskih poslova države primateljice, ili neko drugo ministarstvo o kojem se države usuglase, obavješćuje se o:

- (a) imenovanju članova misije, njihovom dolasku i konačnom odlasku ili prestanku njihovih funkcija u misiji;
- (b) dolasku i konačnom odlasku osobe koja pripada obitelji člana misije i, kada je to slučaj, činjenici da je neka osoba postala ili prestala biti članom obitelji člana misije;

[...]

Pravo Unije

8 U skladu s uvodnim izjavama 4. i 5. Uredbe Dublin III:

„(4) U zaključcima iz Tamperea navodi se također da bi zajednički europski sustav azila u kratkom vremenskom razdoblju morao uključivati jasan i provediv način za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu.

(5) Takav bi se način trebao temeljiti na objektivnim, poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe. Trebao bi posebno omogućiti brzo određivanje odgovorne države članice, tako da se osigura učinkovit pristup postupcima za priznavanje međunarodne zaštite i pritom ne ugrozi cilj brze obrade zahtjeva za međunarodnu zaštitu.”

9 Člankom 2. te uredbe, naslovljenim „Definicije”, propisuje se:

„Za potrebe ove Uredbe:

[...]

(c) ‚podnositelj zahtjeva’ znači državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva koja je zatražila međunarodnu zaštitu o čemu još nije donesena konačna odluka;

[...]

(l) ‚dokument o boravku‘ znači svako odobrenje koje su izdala tijela države članice kojim se državljaninu treće zemlje ili osobi bez državljanstva odobrava boravak na njezinu državnom području, uključujući dokumente koji potkrepljuju odobrenje, da ostanu na državnom području u okviru mjera privremene zaštite ili dok ne prestanu okolnosti koje sprečavaju provedbu naloga za udaljavanje, s iznimkom viza i dozvola za boravak koje su izdane tijekom razdoblja koje je potrebno za određivanje odgovorne države članice kako je utvrđeno u ovoj Uredbi ili tijekom razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu ili zahtjeva za dozvolu boravka;

[...]

10 Članci 7. do 15. navedene uredbe nalaze se u njezinu poglavlju III., naslovljenom „Kriteriji za određivanje odgovorne države članice“. Članak 7. iste uredbe, naslovljen „Hijerarhija kriterija“, u stavku 1. određuje:

„Kriteriji za određivanje odgovorne države članice primjenjuju se redosljedom kojim su navedeni u ovom poglavlju.“

11 Člankom 12. Uredbe Dublin III, naslovljenim „Izdavanje dokumenata o boravku ili viza“, u stavku 1. predviđa se:

„Kada podnositelj zahtjeva posjeduje važeći dokument o boravku, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna je država članica koja je izdala dokument.“

12 Članak 21. te uredbe, naslovljen „Podnošenje zahtjeva za prihvata“, u stavku 1. prvom podstavku određuje:

„Kada država članica, u kojoj je podnesen zahtjev za međunarodnu zaštitu, smatra da je druga država članica odgovorna za razmatranje zahtjeva, može što je prije moguće, a u svakom slučaju u roku tri mjeseca od datuma na koji je zahtjev podnesen u smislu članka 20. stavka 2., zatražiti od druge države članice da prihvati podnositelja zahtjeva.“

13 Člankom 29. navedene uredbe, naslovljenim „Modaliteti i rokovi“, u stavku 1. prvom podstavku predviđa se:

„Transfer podnositelja zahtjeva ili druge osobe iz članka 18. stavka 1. točaka (c) ili (d) iz države članice moliteljice u odgovornu državu članicu provodi se u skladu s nacionalnim pravom države članice moliteljice, nakon savjetovanja s predmetnim državama članicama, koliko je to praktički najbrže moguće, a najkasnije u roku šest mjeseci nakon što je druga država članica prihvatila zahtjev za prihvata ili ponovni prihvata predmetne osobe ili nakon konačne odluke o žalbi ili preispitivanju kada u skladu s člankom 27. stavkom 3. postoji suspenzivni učinak.“

Glavni postupak i prethodno pitanje

14 Osobe E. i S., kao i njihova maloljetna djeca, državljani su treće zemlje. Otac je bio član diplomatske misije svoje zemlje u državi članici X te je živio na njezinu državnom području zajedno sa svojom suprugom i njihovom djecom. Tijekom tog boravka ministarstvo vanjskih poslova te države članice izdalo im je diplomatske iskaznice.

15 Nakon što su napustili državu članicu X, osobe E. i S. su u Nizozemskoj podnijele zahtjeve za međunarodnu zaštitu.

- 16 Dana 31. srpnja 2019. državni je tajnik smatrao da je na temelju članka 12. stavka 1. Uredbe Dublin III država članica X odgovorna za ispitivanje tih zahtjeva jer diplomatske iskaznice koje su izdala tijela te države članice predstavljaju dokument o boravku. Država članica X usvojila je 25. rujna 2019. zahtjeve za prihvata.
- 17 Odlukama od 29. siječnja 2020. državni tajnik odbio je ispitati zahtjeve za međunarodnu zaštitu koje su podnijele osobe E. i S. zato što je za njihovo ispitivanje odgovorna država članica X.
- 18 Osobe E. i S. su protiv tih odluka podnijele tužbe pred rechtbankom Den Haag (Sud u Haagu, Nizozemska). U potporu tih tužbi istakle su da država članica X nije odgovorna za ispitivanje njihovih zahtjeva jer im tijela te države članice nikada nisu izdala dokument o boravku. One su pravo boravka uživale na temelju svojeg diplomatskog statusa, a to je pravo boravka proizlazilo izravno iz Bečke konvencije.
- 19 Presudom od 20. ožujka 2020., rechtbank Den Haag (Sud u Haagu) usvojio je tužbe jer je smatrao da je državni tajnik pogrešno smatrao da je država članica X odgovorna za ispitivanje zahtjeva za međunarodnu zaštitu. Taj je sud istaknuo da se diplomatske iskaznice koje su izdala tijela te države članice ne mogu smatrati dokumentom o boravku, jer su osobe E. i S. na temelju Bečke konvencije već imale pravo boravka u toj državi članici.
- 20 Državni je tajnik protiv te presude podnio žalbu Raadu van State (Državno vijeće, Nizozemska), sudu koji je uputio zahtjev, ističući da su diplomatske iskaznice koje je država članica X izdala osobama E. i S. obuhvaćene pojmom „dokument o boravku” u smislu članka 2. točke (I) Uredbe Dublin III.
- 21 Raad van State (Državno vijeće) precizira da nije sporno da su tijela države članice X izdala diplomatske iskaznice osobama E. i S., i da su te iskaznice još važile u trenutku kada su one podnijele zahtjeve za međunarodnu zaštitu u Nizozemskoj. Usto, država članica X izdala je te diplomatske iskaznice u skladu s Bečkom konvencijom, pri čemu su i Kraljevina Nizozemska i država članica X članice te konvencije.
- 22 Prema mišljenju tog suda, određivanje države članice odgovorne za ispitivanje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koje su podnijele osobe E. i S. pretpostavlja da se odgovori na pitanje predstavlja li diplomatska iskaznica koju je izdala država članica na temelju Bečke konvencije dokument o boravku, u smislu članka 2. točke (I) Uredbe Dublin III.
- 23 No, odgovor na to pitanje ne može se izravno izvesti ni iz te odredbe ni iz sustava utemeljenog tom uredbom, ni iz relevantnih pravila međunarodnog javnog prava. Usto, ni sudska praksa Suda koja se odnosi na navedenu uredbu ne nudi dodatna pojašnjenja u tom pogledu, a čini se da se prakse država članica razlikuju u tom pogledu.
- 24 U tim je okolnostima Raad van State (Državno vijeće) odlučio prekinuti postupak i uputiti Sudu sljedeće prethodno pitanje:

„Trebali li članak 2. točku (I) Uredbe [Dublin III] tumačiti na način da je diplomatska iskaznica koju je država članica izdala na temelju Bečke konvencije dokument o boravku u smislu te odredbe?”

Dopuštenost zahtjeva za prethodnu odluku

- 25 Austrijska vlada dovodi u pitanje dopuštenost ovog zahtjeva za prethodnu odluku, jer traženo tumačenje Uredbe Dublin III nije stvarno korisno za rješavanje spora u glavnom postupku. Naime, u ovom predmetu, Kraljevina Nizozemska postala je odgovorna za ispitivanje predmetnih zahtjeva za međunarodnu zaštitu zato što se, da je država članica X prihvatila zahtjeve za prihvrat tuženika iz glavnog postupka, transfer podnositelja zahtjeva u tu državu članicu ne bi dogodio u roku od šest mjeseci predviđenom u članku 29. stavku 1. te uredbe.
- 26 U tom pogledu valja podsjetiti na to da je prema ustaljenoj sudskoj praksi Suda isključivo na nacionalnom sudu pred kojim se vodi postupak i koji mora preuzeti odgovornost za sudsku odluku koja će biti donesena da uvažavajući posebnosti predmeta ocijeni nužnost prethodne odluke za donošenje svoje presude i relevantnost pitanja koja postavlja Sudu. Posljedično, ako se postavljena pitanja odnose na tumačenje pravnog pravila Unije, Sud u načelu mora donijeti odluku (presuda od 12. siječnja 2023., DOBELES HES, C-702/20 i C-17/21, EU:C:2023:1, t. 46. i navedena sudska praksa).
- 27 Slijedom toga, pitanja koja se odnose na pravo Unije uživaju pretpostavku relevantnosti. Odbijanje Suda da odluči o prethodnom pitanju koje je uputio nacionalni sud moguće je samo ako je očito da zatraženo tumačenje prava Unije nema nikakve veze s činjeničnim stanjem ili predmetom spora u glavnom postupku, ako je problem hipotetski ili ako Sud ne raspolaže činjeničnim i pravnim elementima potrebnima da bi se mogao dati koristan odgovor na upućena pitanja (presuda od 12. siječnja 2023., DOBELES HES, C-702/20 i C-17/21, EU:C:2023:1, t. 47. i navedena sudska praksa).
- 28 Treba podsjetiti i na to da se u skladu s člankom 29. stavkom 1. prvim podstavkom Uredbe Dublin III, transfer podnositelja zahtjeva iz države članice moliteljice u odgovornu državu članicu provodi u skladu s nacionalnim pravom države članice moliteljice, nakon savjetovanja s predmetnim državama članicama, koliko je to praktički najbrže moguće, a najkasnije u roku šest mjeseci nakon što je druga država članica prihvatila zahtjev za prihvrat ili ponovni prihvrat predmetne osobe ili nakon konačne odluke o žalbi ili preispitivanju kada u skladu s člankom 27. stavkom 3. te uredbe postoji suspenzivni učinak.
- 29 U ovom predmetu, iz odluke kojom se upućuje zahtjev za prethodnu odluku proizlazi da je državni tajnik, kada je podnio žalbu na prvostupanjsku presudu sudu koji je uputio zahtjev, imajući u vidu skori istek roka za transfer, zahtijevao određivanje privremenih mjera, i da je taj zahtjev usvojen.
- 30 U tim je okolnostima žalbi koju je podnio državni tajnik priznat suspenzivni učinak u smislu članka 29. stavka 1. prvog podstavka Uredbe Dublin III, tako da će šestomjesečni rok naveden u toj odredbi početi teći tek nakon što sud koji je uputio zahtjev donese svoju konačnu odluku o toj žalbi.
- 31 Posljedično, nije očito da tumačenje prava Unije koje je zatražio sud koji je uputio zahtjev nije nužno tom sudu za rješavanje spora koji se pred njime vodi. Stoga je ovaj zahtjev za prethodnu odluku dopušten.

O prethodnom pitanju

- 32 Kako bi se odgovorilo na upućeno pitanje, najprije valja podsjetiti na to da pri tumačenju odredbe prava Unije treba uzeti u obzir ne samo njezin tekst nego i kontekst u kojem se nalazi te ciljeve i svrhu akta kojeg je ona dio (presuda od 22. lipnja 2023., Pankki S, C-579/21, EU:C:2023:501, t. 38. i navedena sudska praksa).
- 33 Kada je riječ o tekstu članka 2. točke (l) Uredbe Dublin III, pojam „dokument o boravku” definiran je kao „svako odobrenje koje su izdala tijela države članice kojim se državljaninu treće zemlje ili osobi bez državljanstva odobrava boravak na njezinu državnom području”. Usto, prema toj odredbi, iako taj pojam obuhvaća „dokumente koji potkrepljuju odobrenje, da ostanu na državnom području u okviru mjera privremene zaštite ili dok ne prestanu okolnosti koje sprečavaju provedbu naloga za udaljavanje”, njome su isključene „vize i dozvole za boravak koje su izdane tijekom razdoblja koje je potrebno za određivanje odgovorne države članice kako je utvrđeno u [toj] uredbi ili tijekom razmatranja zahtjeva za međunarodnu zaštitu ili zahtjeva za dozvolu boravka”.
- 34 Tuženici iz glavnog postupka i austrijska vlada u biti iz izraza koje je upotrijebio zakonodavac Unije zaključuju da pojam „dokument o boravku” obuhvaća samo akte koje je formalno donijela nacionalna administracija i koji konstitutivno omogućavaju državljaninu treće zemlje ili osobi bez državljanstva boravak na državnom području dotične države članice. Nasuprot tomu, diplomatske iskaznice, poput onih o kojima je riječ u glavnom postupku, iako predstavljaju dokumente koje je formalno izdala nacionalna administracija, u načelu samo odražavaju prava i privilegije koje njihovi imatelji uživaju na temelju Bečke konvencije. Stoga one imaju čisto deklaratorni karakter te ne mogu biti obuhvaćene pojmom „dokument o boravku” u smislu članka 2. točke (l) Uredbe Dublin III.
- 35 U tom pogledu, valja istaknuti da je – kao što to proizlazi iz uporabe riječi „svako odobrenje” u članku 2. točki (l) Uredbe Dublin III – pojam „dokument o boravku” u smislu te odredbe široko koncipiran. Posebice, kao što je to u biti istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 46. svojeg mišljenja, definicija tog pojma iz navedene odredbe ne upućuje na konstitutivni ili deklaratorni karakter odobrenja, niti izriječno ne isključuje diplomatske iskaznice izdane na temelju Bečke konvencije.
- 36 Što se tiče konteksta te odredbe, treba istaknuti da pojam „dokument o boravku” ima odlučujuće značenje za primjenu članka 12. Uredbe Dublin III, koji u svojem stavku 1. predviđa da je, kada podnositelj zahtjeva posjeduje važeći dokument o boravku, za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu odgovorna država članica koja je izdala dokument.
- 37 Taj je članak 12. dio poglavlja III. Uredbe Dublin III koje se odnosi na kriterije za određivanje odgovorne države članice. U tom pogledu, iz sudske prakse proizlazi da primjena različitih kriterija navedenih u člancima 12. do 14. te uredbe u načelu treba omogućiti da se državi članci – od koje potječe ulazak ili boravak državljanina treće zemlje na području država članica – dodijeli odgovornost za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je taj državljanin podnio, i to uzimajući u obzir ulogu koju je ta država članica imala u prisutnosti tog državljanina na području država članica (vidjeti u tom smislu presudu od 26. srpnja 2017., Jafari, C-646/16, EU:C:2017:586, t. 87. i 91.).

- 38 U ovom predmetu, tuženici iz glavnog postupka ističu da je uloga koju je za njihovu prisutnost na području država članica imala država članica X bila zanemariva, jer, u skladu s Bečkom konvencijom, država primateljica ne može – osim u nekim posebnim slučajevima – odbiti ulazak i boravak na svoje državno područje članovima diplomatske misije koje je odredila država pošiljateljica.
- 39 U tom pogledu, iako je točno da se na temelju članka 2. Bečke konvencije slanje trajnih diplomatskih misija obavlja na temelju uzajamnog pristanka, državi primateljici se ipak priznaju određena prava u pogledu prihvaćanja osoba na njezino državno područje u svojstvu članova diplomatskog osoblja misije.
- 40 Posebice, članak 9. Bečke konvencije u stavku 1. predviđa da država primateljica može u svako doba i bez obveze obrazlaganja svoje odluke, obavijestiti državu pošiljateljicu da je šef ili bilo koji drugi član diplomatskog osoblja misije *persona non grata* ili da bilo koji drugi član osoblja misije nije prihvatljiv, dok se osoba može proglasiti *non grata* ili neprihvatljivom osobom čak i prije dolaska na državno područje države primateljice. Taj članak 9. u stavku 2. dodaje da ako država pošiljateljica odbije izvršiti obveze iz stavka 1. tog članka ili ih ne izvrši u razumnom roku, država primateljica može odbiti dotičnu osobu priznati članom misije.
- 41 Usto, iz članka 4. stavaka 1. i 2. Bečke konvencije proizlazi da država pošiljateljica mora biti sigurna da je država primateljica izdala agrément za osobu koju ona predlaže akreditirati kao šefa misije u toj državi, te da država primateljica nije dužna državi pošiljateljici navesti razloge zbog kojih je odbila izdati agrément.
- 42 Osim toga, na temelju članka 5. stavka 1. Bečke konvencije, iako država pošiljateljica, nakon notifikacije odnosnim državama primateljicama, može akreditirati šefa misije ili imenovati bilo kojeg člana diplomatskog osoblja, ovisno o slučaju, kod većeg broja država, bilo koja od država primateljica tomu se može izričito usprotiviti.
- 43 Naposljetku, članak 10. stavak 1. Bečke konvencije predviđa, posebice, da se ministarstvo vanjskih poslova države primateljice obavješćuje o imenovanju članova misije, njihovu dolasku i konačnom odlasku ili prestanku njihovih funkcija u misiji, kao i o dolasku i konačnom odlasku osobe koja pripada obitelji člana misije.
- 44 U tim okolnostima, izdavanje diplomatske iskaznice nekoj osobi od strane države članice pokazuje da je potonja prihvatila boravak te osobe na svojem državnom području u svojstvu člana diplomatske misije, i na taj način dokazuje ulogu koju je ta država članica imala za prisutnost navedene osobe na državnom području država članica.
- 45 Tumačenje pojma „dokument o boravku” na način da obuhvaća diplomatsku iskaznicu izdanu na temelju Bečke konvencije odgovara i općoj strukturi kriterija navedenih u člancima 12. do 14. Uredbe Dublin III, jer, na temelju članka 7. stavka 1. te uredbe, navedeni članak 12. ima prvenstvo u primjeni.
- 46 Što se tiče cilja koji se ostvaruje Uredbom Dublin III, u njezinim se uvodnim izjavama 4. i 5. ističe važnost jasnog i provedivog načina za određivanje odgovorne države članice, koji se temelji na objektivnim i poštenim kriterijima i za države članice i za predmetne osobe, i koji omogućuje brzo određivanje te države članice.

- 47 No, činjenica da se – za potrebe određivanja države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu – uzima u obzir izdavanje diplomatske iskaznice, doprinosi cilju brzog rješavanja takvog zahtjeva.
- 48 Usto, kao što je to u biti istaknuo nezavisni odvjetnik u točki 50. svojeg mišljenja, cilj uredbe Dublin III naveden u točki 46. ove presude bio bi doveden u pitanje ako bi državljani trećih zemalja koji uživaju povlastice i imunitete na temelju Bečke konvencije mogli birati državu članicu u kojoj će podnijeti zahtjev za međunarodnu zaštitu.
- 49 U svakom slučaju, činjenica da se diplomatska iskaznica kvalificira kao „dokument o boravku”, u smislu članka 2. točke (l) Uredbe Dublin III, odnosi se samo na određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu, te nema utjecaja na pravo boravka diplomata. Osim toga, takva kvalifikacija ne prejudicira kasniju odluku o dodjeli ili nedodjeli međunarodne zaštite od strane te države članice.
- 50 Naposljetku, kao što je naveo nezavisni odvjetnik u točki 51. svojeg mišljenja, pozivanje tuženika iz glavnog postupka na isključenje osoba koje imaju pravni status uređen Bečkom konvencijom iz područja primjene Direktive Vijeća 2003/109/EZ od 25. studenoga 2003. o statusu državljana trećih zemalja s dugotrajnim boravištem (SL 2004., L 16, str. 44.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 6., str. 41.), nije relevantno.
- 51 Naime, s jedne strane, Uredba Dublin III ne predviđa ni takvo isključenje iz svojeg područja primjene niti sadržava odredbe o odstupanju u pogledu učinaka koje treba pridati izdavanju diplomatske iskaznice za potrebe određivanja države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu.
- 52 S druge strane, iako se Direktiva 2003/109 ne odnosi na osobe koje se ne namjeravaju trajno nastaniti na području država članica, ta okolnost potonje ne sprečava da im izdaju dokumente o boravku, u smislu članka 2. točke (l) Uredbe Dublin III.
- 53 Imajući sva prethodna razmatranja u vidu, na prethodno pitanje valja odgovoriti tako da članak 2. točku (l) Uredbe Dublin III treba tumačiti na način da diplomatska iskaznica koju je država članica izdala na temelju Bečke konvencije predstavlja „dokument o boravku” u smislu te odredbe.

Troškovi

- 54 Budući da ovaj postupak ima značaj prethodnog pitanja za stranke glavnog postupka pred sudom koji je uputio zahtjev, na tom je sudu da odluči o troškovima postupka. Troškovi podnošenja očitovanja Sudu, koji nisu troškovi spomenutih stranaka, ne nadoknađuju se.

Slijedom navedenog, Sud (prvo vijeće) odlučuje:

Članak 2. točku (l) Uredbe (EU) br. 604/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o utvrđivanju kriterija i mehanizama za određivanje države članice odgovorne za razmatranje zahtjeva za međunarodnu zaštitu koji je u jednoj od država članica podnio državljanin treće zemlje ili osoba bez državljanstva,

treba tumačiti na način da:

diplomatska iskaznica koju je država članica izdala na temelju Bečke konvencije o diplomatskim odnosima, koja je sklopljena u Beču 18. travnja 1961. i stupila na snagu 24. travnja 1964., predstavlja „dokument o boravku” u smislu te odredbe.

Potpisi